

wiwind. So meie peame sedda poliikale
jätma: tullesal pühapäwal, kui Jum-
mal terwist annab, tahhame jälle seält al-
gada, kus meie tänna lõppetafime. Jäge
ni kauaks Jummalaga keik, armad sõb-
brad, ja olge terwed et teie ni wisipärrast
minno seltsiaa ollete heaks wõtnud! —

Nüüd läks Josef jälle koio pole, rõ-
mus ommas süüdames, et temma jutud
wähhemalt sedda head ollid saatnud, et
rahwoke tänna ei saand joma. — Alaga
se rahwas, kui Josef sai ärralainud, kdn-
nelesid weel silmapilkmist isseleskes selle
tännase päwa ja nende asjade üle, mis
nemmad ollid kuulnud. Monned ütlesid:
„Se Josef on ommete üks moistlik mees!
„Kuida temma keik asja teab põhjani läb-
bikatsuda!“ — Teised ütlesid: „Küllap
„se näikse, et temma peab sakste polest!
„Küllap temmal kerge asji on nenda räkis-
„da, sest et temma isse moisa teggo ei
tee.“

tee.“ — Üks kolmas mees ütles: „sest
„minna nüüd ei tahha arwo piddada: agga
„sedda ma tean ommei, et ma kümme
„koppika koddont kasa wõtsiw, mis ma
„kõrtsis piddin nahka pannema, ja nüüd
„ma kaanan omma kümme koppika jälle
„koio.“ — Monned, kes keigenurjatunud
ollid ütlesid: „Läkki ommete wee kõrtsi,
„sutait wõtma!“ Ja nenda süs se seits
„lahkus: surem hulk läks koio, ja monned
läksid kõrtsi.

Kolmas Pühapäaw.

Kui Josef nüüd jälle küllasse läks, süs
leidis ta kulla liagidal üht meest, kelle
kurb südda temma silma näust paistis, ja
kes, käd ristis, ühhe põllo otsas seisis ja
halledaste selle põllo peäle wotis. Se oll
oddrateggemisse aeg, ja keik kulla-rahwas
ollid sel näddalal ommad oddrad mahha-
tei